

Reggie Naus

Het zwaard van Dinges

met tekeningen van Kees de Boer

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Krak!

Trubbel de trol zat in een zwembadje in de tuin. Hij had een zonnebril op en een glas limonade in zijn hand.

‘Lekker weer, zeg,’ zei hij. Hij keek naar de groene vacht op zijn buik. ‘Word ik al bruin?’

Pepijn zat naast hem in een tuinstoel. Hij probeerde een boek te lezen, maar gaf het op. Het was veel te donker, zo midden in de nacht.

Pepijn en zijn zus Sanne hadden de hele dag lekker van de zon genoten, terwijl Trubbel sliep in de kelder. Hij moest wel, want trollen kunnen niet tegen zonlicht. Toen hij wakker was geworden, stond hij erop dat hij ook van het mooie weer mocht genieten. Ook al was het inmiddels donker.

‘Nee, bruin word je nog niet echt,’ zei Pepijn. ‘Misschien een beetje donkerder groen, maar ik weet het niet zeker.’

‘Misschien schijnt de maan niet fel genoeg,’ zei Trubbel. Hij sprong uit het badje en schudde zich uit. ‘Ik smeer me straks wel in met modder, dan ben ik tóch bruin. Ga je mee in het bos spelen?’

Pepijn geeuwde en rekte zich uit. ‘Kan niet,’ zei hij.

‘Ik moet morgen naar school.’

Op dat moment stapte Pepijns vader naar buiten.
‘Bedtijd, Pepijn!’

‘Zie je wel?’ zei Pepijn. Hij stond op. ‘Je zal van-
nacht alleen moeten spelen.’

‘Mensbeesten zijn saai,’ zuchtte Trubbel. ‘Jij altijd
met die suffe school. Ik wilde je vanavond laten zien
waar een hert gebraakt heeft. Da’s toch zeker veel
leuker dan school?’

Pepijn grinnikte. ‘Volgende week heb ik vakantie,’
zei hij. ‘Dan ga ik weer elke avond mee.’

‘Mooi zo!’ zei Trubbel. ‘Dan ga ik nu eens kijken of
er vanavond nog eekhoorns op pad zijn.’ Hij likte over
zijn lippen en wandelde het bos in, dat meteen na de
tuin begon.

Pepijn liep naar binnen en trok de deur achter zich
dicht. Hij zag dat zijn vader aan tafel zat met een
kaart van het Nevelwoud voor zich. Hij keek bezorgd.

‘Gaat het?’ vroeg Pepijn.

Mendert zuchtte. ‘Druk, druk, druk. Ik had niet
verwacht dat het zo’n uitdaging was om boswachter
te zijn.’

‘Hoezo?’ vroeg Pepijn. ‘Het is de laatste tijd toch
best rustig?’

‘De vakantie komt er weer aan,’ zei Mendert. ‘En
dat betekent wandelaars en dagjesmensen. Het
worden er elke dag meer. Ik ben dag en nacht bezig
om die weg te houden uit het Nevelwoud.’ Hij
zuchtte. ‘Geheimen bewaren, dat is zo’n beetje het

enige waar ik nu mee bezig ben. Niets anders dan liegen. Soms voel ik me net een minister.'

'Maar het is wel voor een goed doel,' zei Pepijn.

De familie Verhagen was in het bos komen wonen toen Mendert daar boswachter werd. De moeder van Pepijn en Sanne was overleden en Mendert wilde een nieuw leven beginnen. Maar ze hadden al snel ontdekt dat het in het Nevelwoud niet pluis was. Er woonden allerlei vreemde wezens. Heksen, draken, aardmannetjes, bosgeesten... Te veel om op te noemen. Met een van die wezens waren ze bevriend geraakt. Trubbel was een jonge trol van nog maar 200 jaar oud. Hij woonde nu bij de familie. Zijn opa was namelijk in steen veranderd toen hij in de zon was gekomen. Dat gebeurde met oude trollen als ze overdag buiten kwamen. Trubbel zelf was nog maar een jonge trol. Hij kreeg alleen maar barstende hoofdpijn van de zon.

Mendert pakte een krant op. 'Kijk,' zei hij. 'Een artikel over een plaag van teken. Iedereen moet wegblijven bij het Nevelwoud om die gevaarlijke beestjes te vermijden.' Hij smet de krant weer op tafel. 'Niks van waar, natuurlijk. Dat heb ik vorige week verzonnen.'

'Waarom vertel je niet gewoon de waarheid?' zei Pepijn. 'Dat er heksen en monsters en griezels in het Nevelwoud wonen. Dan durft niemand meer in de buurt te komen.'

'Juist wel,' zei Mendert. 'Dan zou het hier binnen

de kortste keren zwart zien van de toeristen. En mensen van de regering om al die griezels in kooitjes te stoppen en er onderzoek op te doen.'

'Of ze als wapens gebruiken,' zei Sanne vanaf de bank. 'Moet je je indenken wat ze zouden kunnen doen met de staf van een heks... Of met een getemde draak.'

Pepijn haalde zijn schouders op. 'Oorlogen zouden in elk geval veel leuker worden om naar te kijken.'

Het was midden in de nacht. Pepijn sliep. Hij droomde van bergen en bossen, en van vreemde wezens die naar hem gluurden vanuit grotten.

Opeens schrok hij wakker. Met een ruk zat hij overeind. Hij had een harde klap gehoord, ergens in huis. Half slapend kwam hij uit bed en stommelde de gang op.

Sanne's deur ging open. 'Wat was dat?' vroeg ze.

'Ik weet het niet,' zei Pepijn. Hij keek aarzelend langs de trap naar beneden. Daar was alles donker en stil.

'Trubbel?' riep hij nerveus.

'Hier,' klonk Trubbels stem vanuit de keuken.

Pepijn en Sanne slopen naar beneden.

Trubbel stond in de koelkast te neuzen. Naast hem lag een enorm rotsblok. Het was zo hard op de vloer neergekomen dat de planken versplinterd waren. In het plafond zat een groot gat. Stof dwarrelde rond en overall lag puin.

‘Wat is hier gebeurd?’ zei Sanne. Ze keek Trubbel fronsend aan. ‘Heb jij dit gedaan?’

‘Trubbel!’ hoorden ze Mendert roepen. Hij kwam de trap af gerend, zijn ochtendjas half aan, zijn haar in de war. ‘Trubbel! Wat heb je nou weer gedaan?’

‘Ik was het niet!’ zei Trubbel. ‘Ik was heel rustig iets aan het eten.’ Hij wees naar de open koelkast. De halve inhoud lag op de keukenvloer. ‘Dat... eh... komt door dat rotsblok,’ zei hij er snel bij.

‘Wie was het dan?’ vroeg Mendert boos.

‘Die draak, natuurlijk,’ zei Trubbel. Hij wees naar boven.

‘Draak?’ vroeg Mendert. ‘Wat voor onzin klets je nu weer?’

Trubbel begon tussen het eten op de vloer te snuffelen. ‘Die draak die over het huis vloog.’

Pepijn liep naar de voordeur en stapte naar buiten. Het was pikdonker, en hij zag niets. Maar hoog boven zijn hoofd hoorde hij een ruisend geluid, als het slaan van grote vleugels. Hij keek omhoog. Heel even zag hij een zwarte schaduw langs de maan glijden. Vleermuisachtige vleugels, een groot lijf en een lange staart.

‘Een draak!’ riep hij geschrokken. Hij sprong gauw naar binnen en trok de deur achter zich dicht.

‘Zei ik toch?’ mompelde Trubbel. Hij raapte een stuk kaas op en propte het in zijn mond. ‘Nnmand glooft mm ooid.’

‘Waarom liet die draak een rotsblok op ons huis

vallen?’ vroeg Mendert. ‘Wat hebben wij dat beest ooit misdaan?’

‘Kijk!’ zei Sanne opeens. Aandachtig bekeek ze het rotsblok. ‘Er staat iets op geschreven!’

Pepijn en Mendert kwamen kijken.

Sanne had gelijk. Er was iets op de rots gekrabbeld.